

Προετοιμασία και απόφαση (Νικολόπουλος Ίερώνυμος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένα από τά κύρια χαρακτηριστικά τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπιφύλαξη, ὁ δισταγμός, ὁ φόβος νά πάρει ἀποφάσεις. Κι αὐτό, βεβαίως, δέν ὀφείλεται στό ὅτι δέν ἐμπιστεύεται τόν ἑαυτό του. Ἀντιθέτως, ὁ ἀτομιστής ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰώνα ἔχει μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του· κι ὅσο κι ἄν δέν τό ὁμολογεῖ, πρακτικά τόν ἔχει θεοποιήσει. Τότε, γιατί διστάζει; Γιατί δέν ἀποφασίζει, ἀλλά παρατηρεῖ τήν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων; Ἀπό φόβο! Ἀπό φόβο μήν τυχόν καί χάσει κάποια καλύτερη εὐκαιρία ἀπό αὐτήν πού τή δεδομένη στιγμή ἔχει μπροστά του. Διστάζει καί δέν ἀποφασίζει, μήν τυχόν καί χάσει κάτι ἀνώτερο πού ἐνδέχεται νά προκύψει, ἢ ἀκόμη δέν ἔχει ἀντιληφθεῖ. Ἡ δυνατότητα τῶν ἐπιλογῶν πού προσφέρονται στήν ἐποχή μας εἶναι τόσο μεγάλη πού πλησιάζει τό ἄπειρο. Ἴσως, πρώτη φορά στήν ἱστορία ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία, τό δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιλέγει, δέν καταλύεται ἀπό περιορισμούς, ἀλλά ἀπό τήν ὑπερπροσφορά τῶν ἐπιλογῶν πού «μπλοκάρουν» τήν ἀπόφαση.

Τί συμβαίνει όταν ο άνθρωπος -είτε έπειδή διστάζει, είτε έπειδή δέν θέλει, είτε έπειδή δέν μπορεί- δέν παίρνει αποφάσεις; Κυλάει ο χρόνος τής ζωής, οι εύκαιρίες χάνονται και ο ίδιος ο άνθρωπος «βαλτώνει». Βυθίζεται στό τέλμα τής στασιμότητας κι αυτό είναι ό,τι χειρότερο, ιδίως για τήν πνευματική ζωή. Φοβούμενος ν' αποφασίσει, ουσιαστικά φοβάται τήν εύθύνη πού ή όποια απόφαση συνεπάγεται, γι' αυτό και έπιφυλάσσεται, μέ αποτέλεσμα νά μή συμμετέχει στήν ίδια του τή ζωή. Τελικά, καταντᾶ παθητικά ν' αποδέχεται «όσα έλθουν κι όσα πᾶνε», καταλήγοντας άπλός θεατής τής ιστορίας, τή στιγμή πού έχει πλασθει για πρωταγωνιστής.

Ἡ προετοιμασία τῶν έργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου

Ἡ σημερινή εύαγγελική περικοπή παρουσιάζει ἕνα έπεισόδιο στή μακρά σειρά τής προετοιμασίας τῶν έργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Περιγράφει τήν κλήση τῶν πρώτων Μαθητῶν και Ἀποστόλων και τόν τρόπο μέ τόν όποιο αυτοί ανταποκρίθηκαν. Ἐστιάζει όμως στήν άπάντηση τῶν μαθητῶν στήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ μας νά τόν ακολουθήσουν, άποσιωπώντας τά όσα προηγουμένως είχαν διαμειφθει. Και τό τί είχε γίνει προηγουμένως δέν μάς τό λέει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, από όπου ή σημερινή περικοπή, αλλά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη, για νά καταφανει ότι τά Εὐαγγέλια, αν και τέσσερα και γραμμένα σε διαφορετικούς τόπους, χωρίς δυνατότητα συνεννοήσεως τῶν συγγραφέων τους, δέν αντιφάσκουν μεταξύ τους, αλλά συμπληρώνουν στίς πληροφορίες τους τό ένα τό άλλο, μιᾶς πού ο κάθε Εὐαγγελιστής, χρησιμοποιώντας τό προσωπικό του ύφος και στοχεύοντας σε διαφορετικό κύκλο άναγνωστῶν, γράφει παρουσιάζοντας διαφορετική πλευρά τοῦ

Ίδιου προσώπου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ!

Τί εἶχε συμβεῖ προηγουμένως πού δέν τό περιγράφει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ἀλλά τό καταγράφει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης; Μετά τή Βάπτιση τοῦ Κυρίου ἀπό τόν Πρόδρομο Ἰωάννη, ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης διακριτικά ἔσπευσε νά συνδέσει τούς μαθητές του μέ τόν Χριστό. Ἔτσι, ὑπέδειξε στόν Ἄνδρέα καί τόν Ἰωάννη νά ἐγκαταλείψουν τόν ἴδιο καί νά στραφοῦν πρός τόν Χριστό. Τόν πλησίασαν τότε καί τοῦ ὑπέβαλαν τή γνωστή ἐρώτηση «ραββί, ποῦ μένεις;», γιά νά λάβουν τήν ἀπάντηση ὅτι οἱ ἀλεποῦδες καί τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν τίς φωλιές τους, ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Χριστός δέν ἔχει «ποῦ τήν κεφαλὴν κλῖναι». Καί δόθηκε αὐτή ἡ ἀπάντηση γιά νά ξεκαθαριστεῖ ἀπό τήν ἀρχή ὅτι ἡ ζωὴ μέ τόν Χριστό γιά τούς Μαθητές καί Ἀποστόλους του δέ θά ἦταν ζωὴ ἀνέσεων, ἀλλά μόχθων καί κινδύνων. Οὐσιαστικά γίνεται μιὰ πρόταση καί ταυτόχρονα ὑπογραμμίζονται οἱ δυσκολίες. Κι ὅλ' αὐτά γίνονται μέ τέτοια εἰλικρίνεια καί τόσο σεβασμό στήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ὥστε νά μὴν ὑπάρχει ὑποψία χειραγώγησης τῶν Μαθητῶν, οὔτε καν ἀπόπειρα «καλοπιάσματός τους».

Ἡ γνωριμία μέ τόν Χριστό

Τί συμβαίνει μετά; Μετά οἱ Μαθητές ἐπιστρέφουν στίς οἰκογένειές τους. Ἀσχολοῦνται μέ τίς δουλειές τους. Ἐργάζονται γιά τόν βιοπορισμό τους. Ταυτόχρονα, ὅλ' αὐτά δουλεύουν μέσα στήν ψυχὴ τους. Τά συλλογίζονται, τά μετροῦν, τά σκέπτονται... Θεριεύει ὁ πόθος, ὄχι συναισθηματικά κι ἐπιπόλαια, ἀλλά συστηματικά κι ἐνσυνείδητα. Ἐχει πέσει ὁ σπόρος στό χωράφι τῆς ψυχῆς καί περιμένει τήν ὥρα πού θά βλαστήσει. Μέ ἄλλα λόγια, δημιουργεῖται στήν ψυχὴ ἡ ὑποδομὴ καί ἀναμένεται ἡ εὐκαιρία.

Καί ἡ εὐκαιρία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν ἴδια τήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ μας. Τήν πρώτη φορά, χωρὶς νά τούς διώξει, δέν τούς κράτησε δίπλα του, ἀλλά τούς ἔδωσε τόν χρόνο μέ ἡσυχία νά σκεφθοῦν, ὥστε ὠριμα ν' ἀποφασίσουν. Τώρα τούς ἀναζητᾷ ὁ ἴδιος καί τούς προσκαλεῖ εὐθέως. "Εὐθέως" ἀνταποκρίνονται κι αὐτοί! Ἐπιδεικνύουν, ὄχι ἕναν ἐπιφανειακό ζῆλο ἢ ἕναν ἐπιπόλαιο ἐνθουσιασμό, ἀλλά πίστη καί ὑπακοή. Ἀκούγοντας τό κέλευσμα τοῦ Διδασκάλου, δέν ἀναβάλλουν, οὔτε κᾶν ἀργοποροῦν, ἀλλά ὡς ἔτοιμοι ἀπὸ καιρό, ἀφήνουν νά ἐκδηλωθεῖ καί ν' ἀνθίσει αὐτό πού ζημωνόταν καί ἐτοιμαζόταν στήν καρδιά τους. Καί μέ πρωτοφανή ἀποφασιστικότητα ἐγκαταλείπουν τά πάντα γιά νά γίνουν «ἀλιεῖς ἀνθρώπων».

Ἡ ἔκβαση τῆς ὁποίας ἀπόφασης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν προετοιμασία γιά τή λήψη της, ἀπὸ τήν ὠριμότητα στήν ἐπεξεργασία της, ἀπὸ τήν ἐμμονή στήν ἐφαρμογὴ της. Ἡ μέθοδος τοῦ Χριστοῦ γιά νά θεμελιώσῃ μιὰ σταθερὴ ἀπόφαση στοὺς Μαθητές του, εἶναι ἡ μέθοδος τῆς Ἐκκλησίας στήν πρόσκλησή της πρός τόν κάθε ἄνθρωπο γιά

νά πάρει τήν απόφαση τῆς συνειδητῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ γνωριμία μέ τόν Χριστό δέν μπορεῖ νά χαρακτηρίζεται ἀπό ἐπιπολαιότητα ἢ ἐπιφυλακτικότητα. Ὁ Χριστός διεκδικεῖ τήν ἐπίγνωση, τήν ὠριμότητα καί τή σταθερότητα στήν ἀπόφασή μας νά τόν ἀκολουθοῦμε.

Πηγή: agiazoni.gr